

Астрид
Линдгрэн

Това име ми е познато?!

65год.? 34год.? 5год.? 42год.?
16год.? 81год.?

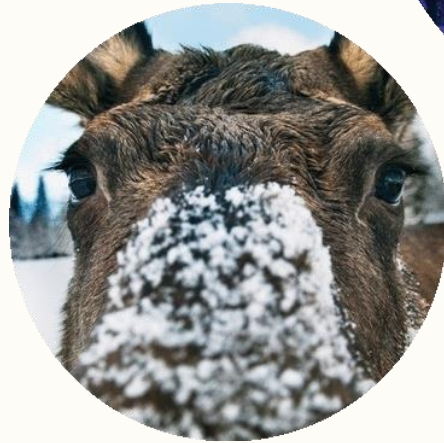
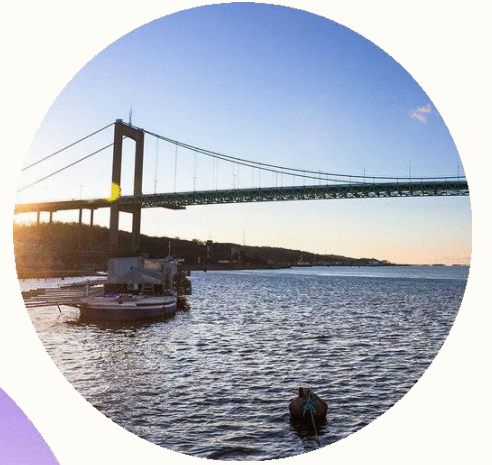
...Защото, без значение от възрастта, тя
е любимка на всички!...

Астрид Анна Емилия Линдгрен

„Нека започна от самото начало. Родена съм през ноември 1907 г., в стара червена къща, заобиколена от ябълкови дръвчета. Аз съм второто дете на Самуел Аугуст Ериксон и съпругата му Хана. Фермата, в която живеехме, се наричаше — и все още се нарича — „Нес“. Тя се намира недалеч от градчето Вимербю е южната шведска провинция Смоланд. Къщата е построена през 1411 г. и е била жилище на местния свещеник. Баща ми, обаче, не беше свещеник, а фермер, който бе само наемател.“

Швеция?

Самуел Аугуст
Ериксон /баща/

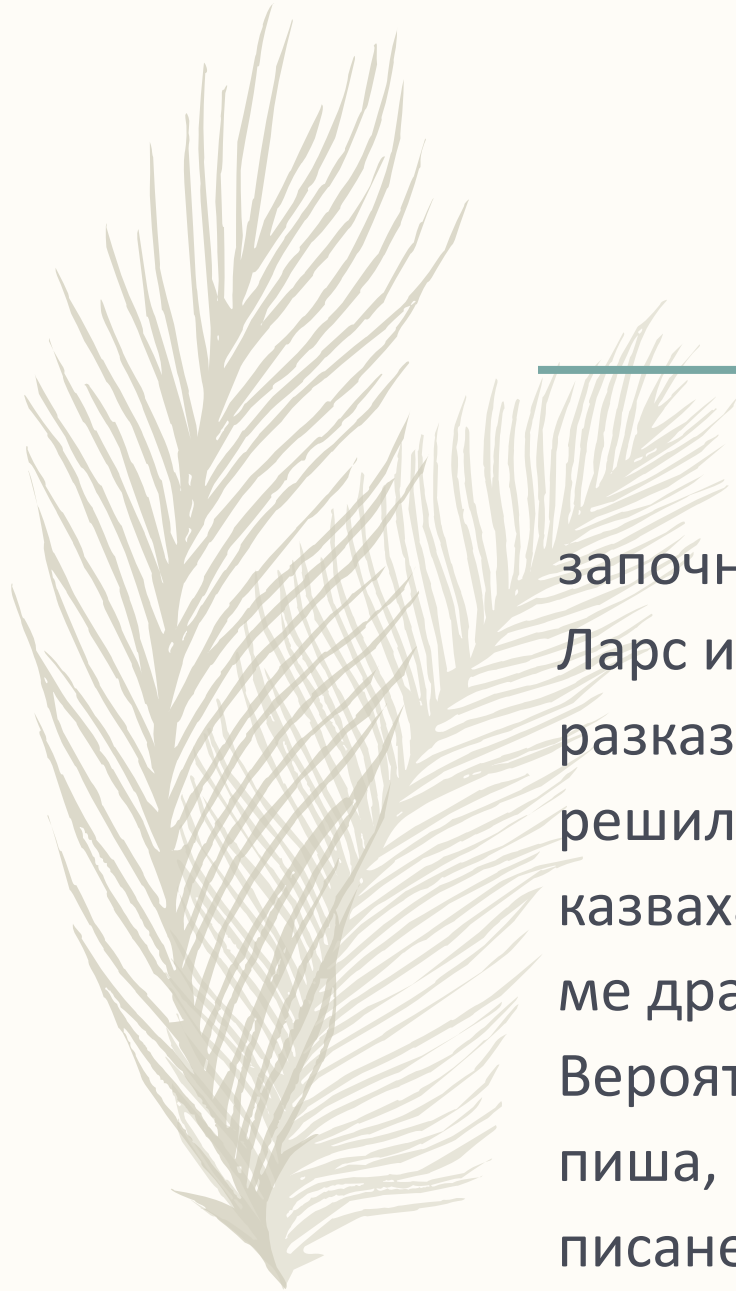
Хана Ериксон
/майка/

„След мен в старата червена къща се родиха още две деца. Така станахме четирима — Гунар, Астрид, Стина и Ингегерд. В „Нес“ прекарахме щастливо детство, като децата от книгите за село Шумотевица. Ходехме на училище във Вимербю, което не беше далеч, дори за пешеходец. Но също като децата от Шумотевица, един ден трябваше да пораснем и да се срещнем с Големия СВЯТ. „

„Аз заминах за Стокхолм, където учих за секретарка, започнах работа в един офис, омъжих се и родих две деца — Ларс и Карин. Те постоянно молеха да им РАЗКАЗВАМ ПРИКАЗКИ. И аз разказвах. Но тогава не пишех книги. О, не, много по-рано бях решила да НЕ го правя. Докато ходех на училище, хората често казваха: „Сигурно ще станеш писателка, когато пораснеш“. Дори ме дразнеха, като ме наричаха „Селма Лагерльоф от Вимербю“. Вероятно това ме беше изплашило. Дори не смеех да опитам да пиша, макар някъде дълбоко в себе си да бях убедена, че писането може да бъде много забавно.“

Син – Ларс

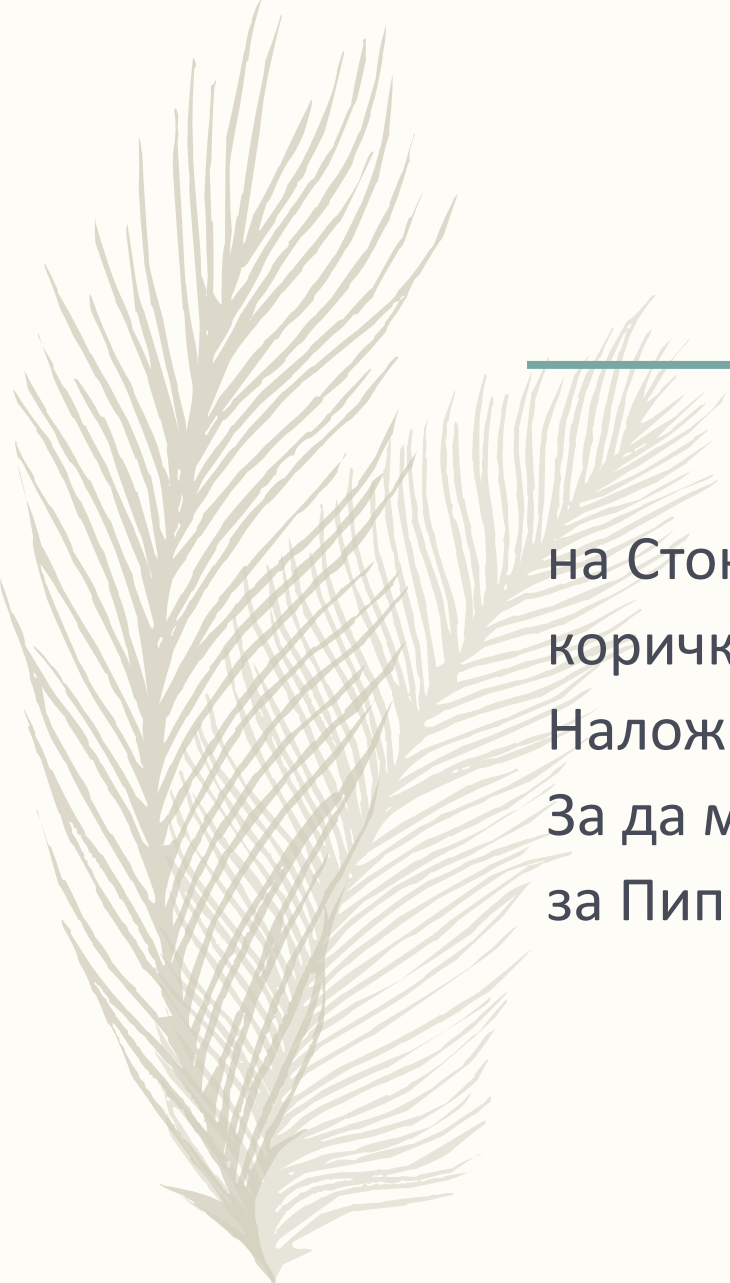
Дъщеря – Карин

„Сега следва въпросът, който ми задават най-често: Какво ви накара да се захванете с писането?

През 1941 г. моята седемгодишна дъщеря Карин се разболя от пневмония. Всяка нощ, когато седях край леглото ѝ, тя ме молеше да ѝ разкажа някаква история. Една вечер, крайно изтощена, аз я попитах какво иска да чуе, а тя отговори: „Разкажи ми за Пипи Дългото чорапче!“ (беше измислила това име в момента). Аз дори не попитах коя е Пипи Дългото чорапче, а започнах да съчинявам истории за нея. И тъй като името ѝ беше много смешно, самото момиченце също излезе изключително забавно. Пипи стана истински хит за Карин, а по-късно и за приятелите ѝ. Децата ме караха да разказвам за нея отново и отново.”

„В една снежна вечер през 1944 г. се разхождах в центъра на Стокхолм. Под току-що навалелия сняг имаше тънка ледена коричка. Подхлъзнах се и паднах, като изкълчих глезена си. Наложих ми се да лежа у дома известно време, докато се оправя. За да минава времето по-бързо, започнах да записвам историите за Пипи.“

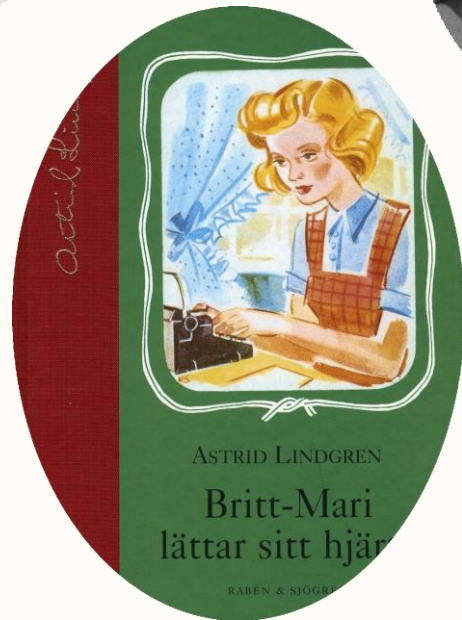

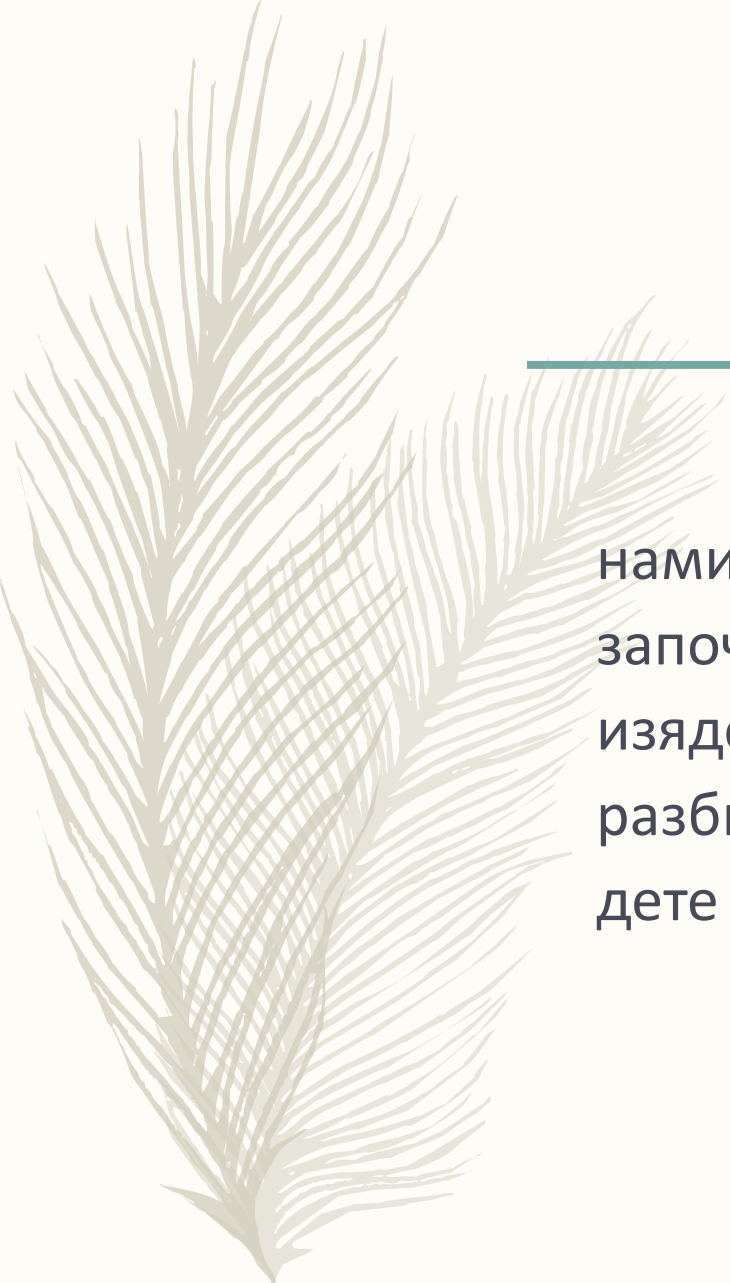
„През май 1944 г., когато Карин беше на десет години, завърших книгата за Пипи Дългото чорапче и ѝ я подарих за рождения ден. Изпратих копие на един издател, като изобщо не вярвах, че той ще хареса романа. Самата аз намирах Пипи за обезпокоителна. Спомням си, че дори завърших писмото си до издателя с думите: „Надявам се, че няма да уведомите Социалните служби.“ (Трябва да ме разберете, все пак вече имах две деца и се страхувах, че чиновниците могат да си зададат въпроса що за майка е тази, щом съчинява подобни истории!)”

„Както и очаквах, ръкописът беше отхвърлен, но междувременно аз бях написала още една книга. Вече бях разбрала колко забавно е писането. Новата ми книга се казваше „Брит-Мери изповядва душата си“. Изпратих я на едно стокхолмско издателство „Рабен и Съогрен“, което беше обявило конкурс за книги за момичета. И какво мислите — спечелих втора награда! Още смятам, че тази есенна вечер през 1944 г., когато научих за спечелената награда, е най-щастливият миг в живота ми. През следващата година същото издателство обяви нов конкурс за детска книга. Аз участвах с преработения ръкопис на Пипи и спечелих първата награда.”

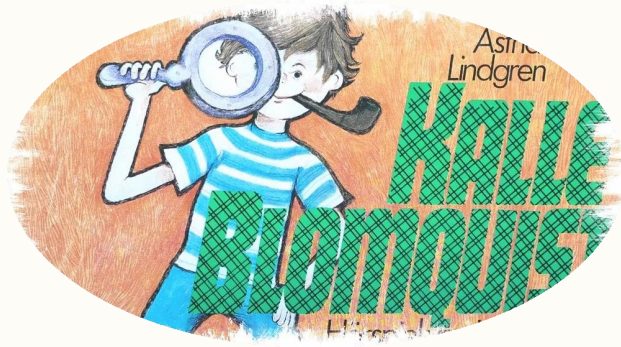

„Пипи имаше голям успех, въпреки че много хора я намираха за шокираща и се страхуваха, че децата им ще започнат да ѝ подражават. „Никое нормално дете не може да изяде цяла торта наведнъж!“, писа ми възмутен читател. Той, разбира се, беше прав. Също така е вярно, че никое нормално дете не може да вдигне кон с една ръка.”

„През 1946 г. „Рабен и Сьогрен“ обявиха още един конкурс — този път за детска детективска история. Предложих им „Кале Детектива“, спечелих първата награда, която разделих с още един автор. Това беше последният конкурс, в който участвах, но не бе последната ми книга. Оттогава насам те станаха около 40, плюс безброй рисувани книжки, няколко пиеси и текстове за песни. Работила съм също с радиото, телевизията и филмовата индустрия. От 1946 до 1970 г. оглавявах детската редакция в „Рабен и Сьогрен“.“

„От 1952 г. съм вдовица. И двете ми деца създадоха семейства. Вече имам седем внука и пет правнука. Синът ми почина през лятото на 1986 г.

Книгите ми са преведени на над 50 езика, но нека да отбележа, че не **ВСИЧКИ** книги са преведени на **ВСИЧКИТЕ** 50 езика.“

„Дотук беше лесно да ви разкажа всички тези неща. Много по-трудно ми е с въпроси като: „Какво послание отправяте с книгите си? Какво искате да кажете на децата с героиня като Пипи Дългото чорапче? Как автор на детски книги може да образова младите читатели и да им повлияе? Каква трябва да бъде хубавата детска книга?“ ”

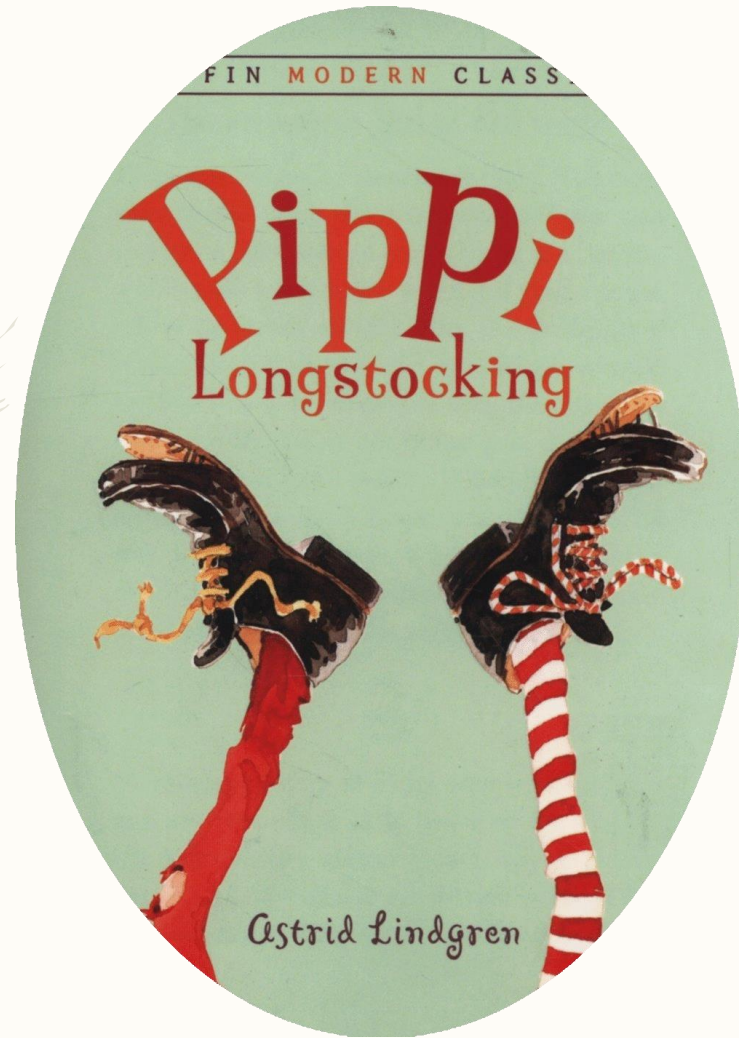

„За да отговоря на тези въпроси, нека просто кажа, че в книгите ми няма никакви послания — нито в „Пипи“, нито в която и да било друга. Пиша, за да забавлявам детето, което живее в мен и мога само да се надявам, че така доставям радост и на други деца. Не мога да дам отговор каква трябва да бъде хубавата детска книга (и защо хората никога не питат каква трябва да бъде хубавата книга за възрастни?). Единственото ми ръководно начало е „достоверност“ (в художествения смисъл на думата). Веднъж ме попитаха: „Защо никога не сте писали за дете на нещастно семейство от крайните квартали?“ Отговорът е, защото пиша само за нещата, които познавам, а не знам какво значи да си дете на нещастно семейство от крайните квартали. Сигурна съм, обаче, че някъде по света има дете, което наистина знае това и което някога ще го опише.“

„Вашите собствени деца и внуци ли ви вдъхновиха, за да напишете книгите си?“ е също въпрос, който често ми задават. Искам да кажа следното: Никое друго дете не ме е вдъхновявало толкова, колкото детето, което аз самата бях. Не е задължително да имате деца, за да пишете детски книги. По-важното е добре да помните собственото си детство.

“Както вече казах, не съм си поставяла за цел да образовам някого или да влияя по някакъв начин на децата, които четат книгите ми. Единственото, на което смея да се надявам е, че съм допринесла, макар и съвсем малко, моите малки читатели да са станали по-човечни, отговорни и свободомислещи. Смятам, че дори книгите, които просто доставят удоволствие, са необходими. Веднъж една непозната жена пъкна в ръката ми поомачкана хартийка със следните думи: „Благодаря ви, че озарихте едно тъжно детство“. За мен това е достатъчно. Ако съм успяла да озаря дори едно-единствено тъжно детство, значи съм напълно удовлетворена.”

„Името ми е Пипилота Виктуалия Транспаранта Ментолка Ефраимова Дългото чорапче, дъщеря на капитан Ефраим Дългия чорап, някога страшилище на моретата, а понастоящем негърски крал. Всъщност Пипи е галеното ми име, защото татко смяташе, че Пипилота е много дълго.“

"То наистина не си заслужава — каза Пипи. — Големите хора никога не се забавляват. Имат само купища неприятни работи и глупави дрехи, и мазоли, и данък общоход. - Пък и не умеят да си играят — отбеляза Аника. — Уф, като си помислиш, че чисто и просто трябва да пораснеш! - Кой е казал, че трябва, възрази Пипи. — Ако не се лъжа, тук някъде има едни хапчета... Едни много хубави хапчета за хора, които не искат да пораснат."

"Но, Пипи, каза Томи, - можеш ли да свириш на пиано?"

- Отде ще знам дали мога, като никога не съм опитвала - отвърна Пипи. А трябва да ти кажа, Томи, че за да се научиш да свириш на пиано без пиано, са необходими страшно много упражнения."

14.11.1907 – 28.01.2002

ИЗТОЧНИЦИ:

- ❖ <http://www.astridlindgren.se/en>
- ❖ <https://chitanka.info/text/18777-astrid-lindgren-razkazva-za-sebe-si>
- ❖ <https://www.google.bg/imghp?hl=bg&tab=wi>

